

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	9
Natuurbescherming	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	11
Sociale zekerheid overig	12
TOZO, NOW, TOFA	12
Bestuursrecht overig	12
AVG	12
Open overheid	13
Openbare weg	17
Studiefinanciering	17
Verklaring omtrent het gedrag	19
Vreemdelingenrecht	20
Asiel	20
Richtlijnen en verordeningen	27
Terugkeerbesluit	27

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 2062

ABRS, 19-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5626](#)

college van burgemeester en wethouders van Deventer.

Awb 8:69a

RELATIVITEITSVEREISTE. Verwijzing naar de uitspraken ABRS, 28-05-2025,

[ECLI:NL:RVS:2025:2466](#) (r.o. 4.5), 15-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:606](#) (r.o. 7.8) en 20-11-2024,

[ECLI:NL:RVS:2024:4774](#) (r.o. 7.1). I.c. volgt uit de statuten van Stichting Animal Rights dat de

stichting niet alleen opkomt voor de belangen van dieren die worden gehouden, maar ook voor de belangen van in (relatieve) vrijheid levende dieren. De belangen van de dieren in de omgeving van [locatie 1] en de kwaliteit van hun bestaan en natuurlijke habitat, behoren gelet hierop tot de belangen die de stichting behartigt. Omdat niet uitgesloten is dat de norm van een goede ruimtelijke ordening waarop Stichting Animal Rights zich beroept ook strekt tot bescherming van deze belangen, wordt anders dan de rechtbank geen aanleiding gezien om voor de beroepsgronden onder a, b en c het relativiteitsvereiste te hanteren.

JnB 2025, 2063

MK ABRS, 19-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5599](#)

Dienst Toeslagen.

Awb 7:10 lid 1

VOORINGENOMENHEID. BEZWAARPROCEDURE. Het zonder toestemming van de bezwaarmaker niet als zodanig behandelen van een bezwaarschrift is in strijd met artikel 7:10, eerste lid, van de Awb. Zonder verdere aanknopingspunten, die in dit geval ontbreken, kan echter uit de handelwijze van de Dienst Toeslagen om het bezwaar op te vatten als een verzoek om informatie niet worden afgeleid dat alleen al daarom sprake was van vooringenomen handelen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 30-04-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1961](#) (r.o. 5.1). Dat het behandelen van een bezwaar als een verzoek om informatie één van de kenmerken van institutionele vooringenomenheid is, kan niet uit de adviezen van de Adviescommissie uitvoering toeslagen (ook wel bekend als de Commissie Donner) worden afgeleid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2025, 2064

MK ABRS, 19-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5603](#)

de minister van Asiel en Migratie (voorheen: de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid), appellant sub 1.

Awb

SCHADEVERGOEDING. VERZOEKSCHRIFTPROCEDURE. VREEMDELINGENRECHT. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte een vergoeding voor immateriële schade heeft toegekend. Het intrekken van de verblijfsvergunning van appellant sub 2 betekent niet per definitie dat zijn privé- en familielevens in Nederland dermate ernstig is verstoord dat een aantasting in zijn persoon zonder meer kan worden aangenomen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 08-09-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2023](#). Uit het voorgaande volgt dat appellant sub 2 de gestelde aantasting in zijn persoon met concrete gegevens moet onderbouwen. Verwijzing naar arresten Hoge Raad, 28-05-2019, [ECLI:NL:HR:2019:793](#), en 29-06-2021, [ECLI:NL:HR:2021:1024](#) (onder 2.6.1). Appellant sub 2 heeft niet aannemelijk gemaakt dat psychische schade is ontstaan. Hij heeft geen concrete gegevens overgelegd. De enkele verwijzing naar de diepe impact op zijn geestelijk welzijn en kwaliteit van leven is onvoldoende. Dat geldt ook voor de stelling dat hij tussen 12 augustus 2020 en 17 maart 2022 geen familieleden naar Nederland kon halen. Hij heeft geen begin van bewijs overgelegd dat hij dit concreet van plan was of daartoe stappen had ondernomen, nog daargelaten dat het naar Nederland kunnen halen van gezinsleden naast rechtmatig verblijf ook afhankelijk is van andere factoren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 2065

Voorzieningenrechter ABRS, 13-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5516](#)

raad van de gemeente Ermelo, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 16.78

OMGEVINGSWET. TAM-OMGEVINGSPLAN. VASTSTELLING. VOVO. SPOEDEISEND BELANG.

Vaststelling "TAM omgevingsplan De Beek 77" als wijziging van het omgevingsplan van de gemeente Ermelo. Op 1 januari 2024 is de Ow in werking getreden en die wet is op deze procedure van toepassing. Op 18 juli 2025 is een aanvraag voor een omgevingsvergunning ingediend voor de omgevingsplanactiviteit bouwen van de twee-onder-een-kapwoning.

Anders dan voorheen bij bestemmingsplannen onder het regime van de Wet ruimtelijke ordening, heeft onder de Ow het instellen van beroep tegen het besluit tot wijziging van het omgevingsplan géén schorsende werking. Gelet op artikel 16.78, eerste lid, van de Ow leidt dit ertoe dat meestal 4 weken na de bekendmaking - dus vóór afloop van de beroepstermijn - het besluit tot wijziging van het omgevingsplan in werking treedt en de aangevraagde omgevingsvergunning kan worden verleend, ook als tijdens de beroepstermijn om een voorlopige voorziening is verzocht. Dit betekent dat er een spoedeisend belang is bij het verzoek om een voorlopige voorziening.

JnB 2025, 2066

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 19-11-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:21656](#)

college van burgemeester en wethouders van Midden-Delfland.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a, 5.1 lid 2 onder a, 16.15 lid 1, 16.15a onder b, onder d, 22.1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.129g lid 2, 8.0a lid 2

Omgevingsbesluit 4.21 lid 1

Omgevingsplan Midden-Delfland (omgevingsplan) 22.26, 22.29

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. Verlenen

omgevingsvergunning realiseren tijdelijke opvanglocatie (AZC) voor 225 personen voor 5 jaar. Afwijzing verzoek om voorlopige voorziening. SPOEDEISEND BELANG. Verzoekers hebben een spoedeisend belang bij de beoordeling van het bestreden besluit. Verzoekers willen met hun verzoeken om een voorlopige voorziening bereiken dat het gebruik van de locatie voor een AZC van deze omvang wordt voorkomen. Het feit dat mogelijk geen sprake is van onomkeerbare gevolgen is niet van doorslaggevende betekenis. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat in ieder geval verzoekers, mede in het licht van de maatschappelijke impact van de voorziene huisvesting van asielzoekers, belang hebben bij een voorlopig rechtmatigheidsoordeel over de verleende omgevingsvergunning. ADVIES GEMEENTERAAD. Gekeken moet worden naar de letterlijke tekst van artikel 2, onder a en b, van de lijst met aangewezen gevallen. De letterlijke tekst heeft alleen betrekking op het bouwen van woningen. Naar voorlopig oordeel kan het bouwen van tijdelijke woonunits voor een AZC daar niet onder worden begrepen, omdat sprake is van een maatschappelijke functie die moet worden onderscheiden van een woonfunctie. Dat betekent dat in dit geval geen advies van de gemeenteraad was vereist. ADVIES GS. AARD EN SAMENSTELLING

ASIELZOEKERS. VEILIGHEID. LOKALE VOORZIENINGEN. MILIEUASPECTEN. FLORA en FAUNA. LADDERTOETS. Naar voorlopig oordeel heeft het college de behoefte aan de stedelijke ontwikkeling voldoende onderbouwd en is geen sprake van strijd met artikel 5.129g, tweede lid, onder a, van het Bkl. **PROVINCIALE OMGEVINGSVISIE. VERKEERSBEWEGINGEN EN PARKEERPLAATSEN. ALTERNATIEVE LOCATIE.**

JnB 2025, 2067

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 12-11-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:21453](#)

college van burgemeester en wethouders van Westland.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, 16.55, 22.1, 22.8, 22.25, 22.28

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

Algemene Plaatselijke Verordening Westland 2019 (APV) 4:11

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunningen kappen bomen en oprichten geluidsscherm. **BOPA. ETFAL.** Naar voorlopig oordeel is er geen grond om aan te nemen dat het college het plaatsen van het geluidsscherm in strijd met een evenwichtige toedeling van functies aan locaties had moeten achten en de omgevingsvergunning om die reden had moeten weigeren. Dat het geluidsscherm voor sommige omwonenden leidt tot een aantasting van het uitzicht vanuit hun woning, hoeft op zichzelf niet aan vergunningverlening in de weg te staan. Volgens vaste rechtspraak van de **ABRS** bestaat er geen recht op blijvend vrij uitzicht. Verwijzing naar **ABRS 19-07-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2773](#)**. **PARTICIPATIE.** Uit artikel 16.55, zesde lid, van de Omgevingswet in samenhang gelezen met artikel 7.4, eerste lid, van de Omgevingsregeling volgt dat de aanvrager van een omgevingsvergunning kenbaar dient te maken of participatie heeft plaatsgevonden en, zo ja, wat hiervan de resultaten waren. Naar voorlopig oordeel is i.c. voldaan aan het vereiste dat kenbaar wordt gemaakt op welke wijze participatie heeft plaatsgevonden. Dat het participatietraject niet heeft geleid tot het wegnemen van de bezwaren van verzoekers, doet hieraan niet af. **SCHIJN VAN PARTIJDIGHEID. ALTERNATIEVE LOCATIE.**

JnB 2025, 2068

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 10-11-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:7293](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven.

Omgevingswet 5.5

Omgevingsplan Eindhoven 5.8, 22.26

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. Last onder dwangsom omdat eiseres niet heeft gehandeld conform het mobiliteitsplan dat is genoemd in de omgevingsvergunning voor een woningbouwcomplex. Er is geen voorschrift in de omgevingsvergunning die eiseres verplicht het ingediende mobiliteitsplan na te leven. Een redelijke uitleg van artikel 22.26 van het Omgevingsplan brengt met zich mee dat eiseres het mobiliteitsplan niet zonder meer terzijde kan leggen. Door te handelen in afwijking van het mobiliteitsplan gebruikt eiseres het bouwwerk in afwijking van (uitgangspunten) van de daarvoor verleende omgevingsvergunning zonder daartoe verleende omgevingsvergunning en is er in beginsel sprake van een overtreding van artikel 22.26 van het Omgevingsplan Eindhoven. Dit is een verschil met het oude recht.

[...] 7.2. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het college ten tijde van het bestreden besluit terecht heeft vastgesteld dat eiseres niet handelt in overeenstemming met het mobiliteitsplan. [...]

7.3. Is dit een overtreding? Eiseres merkt terecht op dat er geen voorschrift in de omgevingsvergunning haar verplicht het ingediende mobiliteitsplan na te leven. In artikel 22.26 van het Omgevingsplan Eindhoven was bepaald dat het is verboden zonder omgevingsvergunning een bouwactiviteit te verrichten en het te bouwen bouwwerk in stand te houden en te gebruiken. Dit artikel is ten tijde van deze uitspraak geschrapt en vervangen door artikel 5.8 van het Omgevingsplan waarin het is verboden om een omgevingsplanactiviteit bouwwerken te verrichten zonder omgevingsvergunning. Een omgevingsplanactiviteit bouwwerken is inmiddels als volgt gedefinieerd in het Omgevingsplan: *“omgevingsplanactiviteit bestaande uit het bouwen van een bouwwerk en het in stand houden en gebruiken van het te bouwen bouwwerk.”* De rechtbank stelt vast dat de strekking van het voormalige artikel 22.26 van het Omgevingsplan en artikel 5.8 van het Omgevingsplan hetzelfde is. In beide artikelen staat niet letterlijk dat het is verplicht om het bouwwerk te gebruiken conform de eerder verleende omgevingsvergunning. Toch brengt een redelijke uitleg van artikel 22.26 van het Omgevingsplan met zich mee dat eiseres het mobiliteitsplan niet zonder meer terzijde kan leggen. Door te handelen in afwijking van het mobiliteitsplan gebruikt eiseres het bouwwerk in afwijking van (uitgangspunten) van de daarvoor verleende omgevingsvergunning zonder daartoe verleende omgevingsvergunning en is er in beginsel sprake van een overtreding van artikel 22.26 van het Omgevingsplan Eindhoven.

7.4. Dit is een verschil met het oude recht. Het gebruik van een bouwwerk in strijd met het bestemmingsplan dan wel het bouwen van een bouwwerk zonder vergunning was voorheen bij wet verboden. In artikel 22.26 van het Omgevingsplan, worden bouwactiviteiten die onder Wabo vergunningplichtig waren voor het bouwen (artikel 2.1, lid 1, onder a Wabo), onder de Omgevingswet vergunningplichtig voor de omgevingsplanactiviteit. Maar de planwetgever lijkt ook het gebruik in afwijking van een verleende omgevingsvergunning vergunningplichtig te willen maken in artikel 22.26 respectievelijk artikel 5.8 van het Omgevingsplan. De voorzieningenrechter is van oordeel dat deze strijdigheid kan worden opgeheven zonder nieuwe omgevingsvergunning als een andere bepaling in het Omgevingsplan het afwijkende gebruik toestaat. In dat geval is geen sprake van een overtreding van artikel 5.1. eerste lid onder a, van de Omgevingswet. Een voorbeeld hiervan is de uitzondering voor vergunningsvrije bouwwerken in artikel 22.27 van het Omgevingsplan waar in een planregel een gebruik niet vergunningplichtig wordt. De voorzieningenrechter ziet echter niet in waarom het afwijkend gebruik ook worden toegestaan door andere planregels of bepalingen in het omgevingsplan. Daarom is in deze zaak van belang wat de vorige bestemmingsplannen (die nu ook deel uitmaken van het Omgevingsplan) bepalen over het parkeren. [...]

JnB 2025, 2069

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 05-11-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:7584](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bergen op Zoom.

Omgevingswet

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 3.5, 3.8

Omgevingsplan gemeente Bergen op Zoom 22.17, 22.18

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. SPOEDEISENDE BESTUURSDWANG. LAST ONDER

BESTUURSDWANG. Verbod betreding woning met onmiddellijke ingang en last om

verschillende maatregelen uit te voeren om gevaar dat voorgevel woning instort op te heffen.

Volgens het college is sprake van overtreding van de artikelen 3.5 en 3.8, eerste lid, van het

Bbl en de artikelen 22.17 en 22.18 van het Omgevingsplan gemeente Bergen op Zoom. I.c. wordt geoordeeld dat het college, gelet op de ten tijde van de besluitvorming op 29-01-2024 bij hem bestaande kennis en ter beschikking bestaande gegevens, in redelijkheid tot de conclusie kon komen dat de staat van de voorgevel zodanig was dat op dat moment een reëel gevaar bestond dat deze zou instorten. Gelet op de risico's daarvan voor de gezondheid en veiligheid van personen, mocht het college betreding van de woning met onmiddellijke ingang verbieden. Dat het enige tijd heeft geduurd voordat een plan van aanpak is vastgesteld en dat zich in die periode geen instorting heeft voorgedaan, betekent niet dat – zoals eiser meent – het college destijds niet van acuut gevaar mocht uitgaan. Het gaat immers om de kennis en omstandigheden ten tijde van het besluit, niet om een beoordeling achteraf. Ongegrond beroep.

JnB 2025, 2070

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 31-10-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:21067](#)

college van burgemeester en wethouders van Hillegom.

Omgevingswet 5.1 lid 2 onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2, 8.3b lid 1

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.25, 7.18

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunning bouwen 160 huurappartementen verdeeld over verschillende bouwblokken. TECHNISCHE

BOUWACTIVITEIT. In hoofdstuk 4 van het Bkl zijn geen regels over trillingshinder en -schade vastgelegd. Daarnaast bevat het omgevingsplan daarover geen maatwerkregels. Hetgeen

verzoekers hebben aangevoerd over de door hen gevreesde trillingsschade in de bouwfase, kan dus de rechtmatigheid van de verleende toestemming voor de technische bouwactiviteit niet aantasten. Naar voorlopig oordeel staat niet vast dat voorschrift 2c van de

omgevingsvergunning niet is nageleefd. BOPA. ETFAL. Niet wordt uitgesloten dat eventuele schade aan de woningen van verzoekers door bouwwerkzaamheden, een door het college af te wegen aspect is in het kader van de evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

Steun hiervoor wordt gezien in de rechtspraak die is gevormd onder de Wabo. Verwijzing naar

ABRS, 22-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5094](#). Uit die rechtspraak volgt echter ook dat de te

verwachten schade als gevolg van de uitvoering van een bouwplan slechts een rol kan spelen

in de te maken belangenafweging, als op voorhand vaststaat dat de bouwwerkzaamheden

onvermijdelijk tot schade aan de omgeving zullen leiden. Uit wat is overwogen over de door vergunninghoudster overgelegde trillingsanalyse, doet die situatie zich in dit geval niet voor.

Verder geldt ingevolge artikel 7.18, eerste lid, van het Bbl dat trillingen veroorzaakt door het verrichten van bouw- en sloopwerkzaamheden in een verblijfsgebied niet meer mogen

bedragen dan de trillingsterkte genoemd in tabel 4 van de Meet- en beoordelingsrichtlijn deel

B «Hinder voor personen in gebouwen» 2006 van de Stichting Bouwresearch Rotterdam.

JnB 2025, 2071

Tussenuitspraak Rechtbank Midden-Nederland, 07-10-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:5608](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht.

Omgevingswet (Ow) 1.6, 1.7, 5.1 lid 1 onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

Omgevingsplan 22.63

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. Verlenen

omgevingsvergunning om deel tuin als containeropstelplaats voor afval te gebruiken bij horecabedrijven. Niet wordt ingezien waarom artikel 22.63 van de bruidsschat uit het omgevingsplan niet van toepassing zou zijn op het geluid dat wordt veroorzaakt door het gebruik van de afvalcontainers. Als het college met de omgevingsvergunning ook een afwijking van artikel 22.63 van de bruidsschat had willen toestaan, had dat expliciet in de omgevingsvergunning moeten worden vermeld. Ook had in dat geval inzichtelijk moeten zijn uitgewerkt in de daaraan ten grondslag gelegde afweging van belangen waarom een afwijking van deze grenswaarden voor geluid het woon- en leefklimaat van onder meer eiseres niet onaanvaardbaar zou aantasten. Nu dit niet is gebeurd leest de rechtbank de omgevingsvergunning zo dat de waarden voor geluid uit artikel 22.63 van de bruidsschat onverminderd van toepassing zijn. Nu het voorschrift dat aan de omgevingsvergunning is verbonden uitdrukkelijk toestaat dat afval (waaronder het glaswerk en lege flessen) ook na 19.00 uur in de containers kan worden gedeponeerd, is onvoldoende inzichtelijk gemaakt hoe dit zich verhoudt tot de grenswaarden voor geluid uit artikel 22.63 van de bruidsschat.

ALGEMENE ZORGPLICHTEN. De algemene zorgplichten uit artikel 1.6 en 1.7 van de Ow richten zich primair tot degene die een activiteit verricht. In dit geval is dat dus vergunninghouder. De zorgplichten richten zich niet tot het bestuursorgaan bij de uitoefening van zijn bestuurlijke taak om aan de hand van de voor de betrokken activiteit geldende beoordelingsregels besluiten te nemen op aanvragen om een omgevingsvergunning. De zorgplichten hebben een rechtstreekse werking en kunnen niet als beoordelingsregel betrokken worden bij de vraag of een omgevingsvergunning kan worden verleend.

Overige jurisprudentie Omgevingswet:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 11-11-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:7726](#)
- Rechtbank Midden-Nederland, 30-10-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:5841](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 28-10-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:11070](#)
- Rechtbank Midden-Nederland, 07-10-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:5607](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 25-09-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:12950](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 11-09-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:12951](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 13-11-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:13063](#);
- MK Rechtbank Gelderland, 07-11-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:9473](#);
- MK Rechtbank Gelderland, 07-11-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:9474](#);
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 31-10-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:5621](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 2072

MK ABRS, 19-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5598](#)

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 8:69a

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4 lid 1, lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoek intrekking natuurvergunning geitenhouderij. ONTVANKELIJKHEID EN RELATIVITEIT. Partijen wonen op ongeveer 1,4 km afstand van de geitenhouderij. Gelet op de VGO-rapporten, is niet uitgesloten dat zij gevolgen van enige betekenis kunnen ondervinden van de geitenhouderij in de vorm van een verhoogd gezondheidsrisico. Gelet op de afstand van 60 m van het Natura 2000-gebied is sprake van verwevenheid tussen het behoud van een goede kwaliteit van de leefomgeving van partijen en de algemene belangen die de Wnb beoogt te beschermen. Dat partijen op een grotere afstand wonen tot een stikstofgevoelig habitatype binnen dit Natura 2000-gebied is hierbij niet van belang, omdat het gaat om de verwevenheid van de leefomgeving van natuurlijke personen waarvan een Natura 2000-gebied onderdeel uitmaakt. **BEOORDELINGSKADER.** Verwijzing naar r.o. 6.1 tot en met 7.3 ABRS, 20-01-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:71](#) in combinatie met r.o. 10 tot en met 10.7 ABRS, 02-07-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2969](#). **GEWIJZIGDE OMSTANDIGHEDEN.** Sprake is van een gewijzigde omstandigheid in de zin van artikel 5.4, eerste lid en onder d, van de Wnb bij een omstandigheid die voor de verlening van de natuurvergunning relevant was of is. De geitenstop is niet een zodanige gewijzigde omstandigheid, omdat de stop op het uitbreiden en nieuw vestigen van geitenhouderijen in de provincie Gelderland is ingegeven door de mogelijke effecten op de volksgezondheid.

[...] Ontvankelijkheid en relativiteit

[...] 8.3. [partij A] en [partij B] wonen aan de locatie 2] in Doornenburg op ongeveer 1,4 km afstand van de geitenhouderij. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat, gelet op de VGO-rapporten, niet is uitgesloten dat [partij A] en [partij B] gevolgen van enige betekenis kunnen ondervinden van de geitenhouderij in de vorm van een verhoogd gezondheidsrisico. Hiertoe vindt de Afdeling, net als de rechtbank, steun in de VGO-rapporten waaruit volgt dat omwonenden tot 2 km van een geitenhouderij een verhoogd gezondheidsrisico hebben. Dit betekent dat [partij A] en [partij B], met de andere natuurlijke personen die in beroep zijn gegaan, belanghebbenden zijn bij het besluit strekkende tot weigering van het verzoek tot intrekken. Hieronder zal de Afdeling ingaan op de hoger beroepsgronden over het relativiteitsvereiste.

[...] 9.3. [partij A] en [partij B] wonen op ongeveer 60 m van het Natura 2000-gebied Rijntakken. Gelet op deze korte afstand is sprake van verwevenheid tussen het behoud van een goede kwaliteit van de leefomgeving van [partij A] en [partij B] en de algemene belangen die de Wnb beoogt te beschermen. Dat zij op een grotere afstand wonen tot een stikstofgevoelig habitattype binnen dit Natura 2000-gebied is hierbij niet van belang, omdat het gaat om de verwevenheid van de leefomgeving van natuurlijke personen waarvan een Natura 2000-gebied onderdeel uitmaakt. Deze verwevenheid moet worden gezien ten opzichte van het Natura 2000-gebied en niet ten opzichte van individuele habitattypen. De rechtbank is terecht ook tot dit oordeel gekomen. Nu de beroepsgronden inhoudelijk zullen worden behandeld, heeft de rechtbank in het midden kunnen laten of het relativiteitsvereiste in de weg staat aan vernietiging van het besluit, voor zover het beroepsschrift is ingediend door andere natuurlijke personen dan [partij A] en [partij B].

[...] Is sprake van gewijzigde omstandigheden?

[...] 13.1. Uit het bovenstaande volgt dat sprake is van een gewijzigde omstandigheid in de zin van artikel 5.4, eerste lid en onder d, van de Wnb bij een omstandigheid die voor de verlening van de natuurvergunning relevant was of is. De geitenstop is niet een zodanige gewijzigde omstandigheid, omdat de stop op het uitbreiden en nieuw vestigen van geitenhouderijen in de provincie Gelderland is ingegeven door de mogelijke effecten op de volksgezondheid. De geitenstop biedt geen inzichten over de vraag of de gevolgen van de geitenhouderij - anders dan ten tijde van het verlenen van de natuurvergunning werd verondersteld - toch een verslechtering van de betrokken Natura 2000-gebieden met zich brengt. Gelet hierop is de intrekking grond uit artikel 5.4, eerste lid en onder d, van de Wnb niet van toepassing. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

[...] Is intrekking nodig ter uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de Hrl?

[...] 17.1. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het college, met verwijzing naar de Contourennota, de Uitvoeringsagenda GMS en het beheerplan voor Rijntakken onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt wat het effect van deze maatregelen is op het Natura 2000-gebied Rijntakken. De rechtbank kon daarom de rechtsgevolgen van het besluit van 2 november 2020 niet in stand laten. Hiertoe overweegt de Afdeling dat in geen van deze stukken wordt aangegeven welk effect de maatregelen hebben op het Natura 2000-gebied Rijntakken. Er wordt in de Uitvoeringsagenda GMS alleen per maatregel een generieke depositiereductie aangegeven, maar niet is onderbouwd welke effect dit heeft op de natuurwaarden van het Natura 2000-gebied Rijntakken, dat met deze maatregelen de noodzakelijke daling van stikstofdepositie wordt gerealiseerd binnen afzienbare termijn en dat daarmee een (dreigende) verslechtering of significante verstoring wordt tegen gegaan. In de Contourennota wordt een prognose van de landelijke autonome daling van stikstofdepositie per sector aangegeven. Ook wordt aangegeven welke maatregelen uit de structurele aanpak al zijn aangevangen en wat de verwachte landelijke daling van stikstofdepositie is door deze maatregelen. Met verwijzing naar de Contourennota heeft het college echter niet onderbouwd dat de daarin genoemde maatregelen leiden tot de noodzakelijke daling van stikstofdepositie in het Natura 2000-gebied Rijntakken en daardoor een (dreigende) verslechtering of significante verstoring wordt tegengegaan.

In het beheerplan staan diverse herstelmaatregelen, zoals het verlagen van een oeverwal, kribverlaging, het verwijderen van oeverbestorting, jaarrond begrazing en hooien of nabeweiden beschreven. Weliswaar kunnen deze maatregelen een positief effect hebben op de natuurwaarden, maar het college heeft onvoldoende inzichtelijk gemaakt dat deze maatregelen voldoende zijn om een (dreigende) verslechtering of significante verstoring door stikstofdepositie tegen te gaan. Gelet hierop slaagt het betoog van [appellant sub 3] en anderen.

[...] Rechtsgevolgen in stand blijven?

23.3. Weliswaar is voor het habitatype H91E0C nog sprake van een lichte tot matige overschrijding van de kritische depositiewaarde in 2030 op delen van het oppervlak, maar anders dan [appellant sub 3] en anderen menen, is niet vereist dat op elk deel van het oppervlak van het habitatype de KDW wordt overschreden. Het college heeft zich op basis van de NDA, het advies van de Ecologische Autoriteit in samenhang gezien met de gegevens uit AERIUS Monitor 2024, de uitleg over de mate van overschrijding van de KDW in relatie tot het oppervlak van het habitatype H91E0C en verschillende drukfactoren die daarbij van betekenis zijn, terecht op het standpunt gesteld dat daarmee voldoende inzichtelijk is gemaakt dat de noodzakelijke daling van stikstofdepositie wordt bewerkstelligd binnen afzienbare termijn. Het college kon daarom afzien van het intrekken van de natuurvergunning van [appellante sub 1]. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2025, 2073

CRvB, 12-11-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1647](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 5

WIA. Naar het oordeel van de rechtbank is het medisch onderzoek zorgvuldig verricht. Verder is de rechtbank van oordeel dat het Uvw terecht heeft aangegeven dat de gedragslijn van het Uvw, inzake arbeidsongeschiktheidsbeoordelingen van 60-plussers, inhoudt dat de aanvraag om een WIA-uitkering in beginsel alleen wordt beoordeeld door een arbeidsdeskundige. Op het moment dat appellante om een WIA-uitkering vroeg, was de gedragslijn van het Uvw nog niet van toepassing. Om deze reden is volgens de rechtbank geen sprake van strijd met gelijkheidsbeginsel.

De overwegingen die aan het oordeel van de rechtbank ten grondslag liggen worden door de Raad geheel onderschreven. Daaraan wordt het volgende toegevoegd. Appellante heeft kort voor de zitting nog een werkplan van het Uvw van 18 juli 2025 overgelegd, waarin wordt geconcludeerd dat in het geval van appellante gezien de vooral fysieke klachten en beperkte energie in combinatie met haar leeftijd (65 jaar), het niet zinvol is om in te zetten op reïntegratie. Nog daargelaten dat het stuk te laat is ingediend, ziet de Raad in deze informatie geen aanleiding voor een ander oordeel over de zorgvuldigheid van het onderzoek van het Uvw en de juistheid van het bestreden besluit nu het werkplan is opgesteld in het kader van de re-integratie en geen medisch inhoudelijke informatie bevat. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2025, 2074

MK CRvB, 28-10-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1592](#)

college van burgemeester en wethouders van Sluis.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

TOZO. OP GELD WAARDEERBARE WERKZAAMHEDEN. SCHENDING

INLICHTINGENVERPLICHTING. INTREKKING EN TERUGVORDERING BIJSTAND. Het college en de rechtbank zijn er ten onrechte van uitgegaan dat het recht op bijstand van appellanten niet kon worden vastgesteld. Dat recht was echter wel vast te stellen, namelijk op nihil.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2025, 2075

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 06-11-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:7520](#)

minister van Financiën, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG)

AVG. Fraude Signalering Voorziening (FSV). I.c. wordt geoordeeld dat de brief van 4 augustus 2023 niet gericht is op rechtsgevolg. Eiser wordt slechts geïnformeerd dat hij sinds een bepaalde datum voorkomt in de FSV. Dit is een mededeling die geen rechtsgevolgen voor eiser heeft. Dat die informatie volgens eiser onjuist is, leidt niet tot de conclusie dat daardoor wel een rechtsgevolg ontstaat. Ter voorlichting wordt opgemerkt dat met de afsluitende brief van 19 augustus 2023 – die in deze procedure niet voorligt – wel een verandering ontstaat in de rechtspositie van eiser. In die brief wordt immers aan hem medegedeeld dat hij geen recht heeft op een financiële tegemoetkoming. Als eiser meent dat de conclusie in die brief dat hij geen recht heeft op financiële tegemoetkoming op onjuiste informatie is gebaseerd – dat wil zeggen de opname in de FSV sinds 4 september 2018 vanwege een informatieverzoek door de Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) – dan kan eiser dat in de procedure die ziet op de brief van 19 augustus 2023 inbrengen.

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nummer

[ECLI:NL:RBZWB:2025:7521](#).

JnB 2025, 2076

Rechtbank Gelderland, 12-11-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:9593](#)

minister voor Justitie en Veiligheid, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg) 18, 51b

AVG. WJSG. RECHT OP INFORMATIE. HOORPLICHT. Verzoek inzage persoonsgegevens die door CJIB zijn verwerkt door minister niet-ontvankelijk verklaard. I.c. wordt geoordeeld dat de minister in onvoldoende mate heeft voldaan aan het recht op informatie zoals die is benoemd in artikel 15 van de AVG en artikel 18 van de Wjsg. De minister kon niet voor alle informatie die is genoemd in deze artikelen volstaan met een verwijzing naar de website. Het doel van artikel 15 van de AVG (en 51b van de Wjsg) is de betrokkene de mogelijkheid te geven zich van de verwerking van zijn persoonsgegevens op de hoogte te stellen en de rechtmatigheid daarvan te controleren. Hoewel de wijze waarop inzage wordt gegeven in zekere zin vormvrij is, moet dit wel op een voor de burger eenvoudige wijze gebeuren. Dat geldt óók voor de informatie als bedoeld in artikel 15 van de AVG en artikel 18 van de Wjsg. Verwijzing naar informatie op een website is toegestaan (de wijze van informatieverstrekking is vormvrij), maar steeds dient in het concrete geval te worden beoordeeld of de burger op die manier de informatie krijgt waar hij naar op zoek is. Dat is in eisers situatie niet het geval. Gelet op het voorgaande is de minister niet volledig tegemoet gekomen aan eisers bezwaren, waardoor de minister eiser in de gelegenheid had moeten stellen om te worden gehoord. Desgevraagd heeft eiser aangegeven dat hij inmiddels zijn standpunten voldoende heeft kunnen toelichten. Door de schending van de hoorplicht is hij niet in zijn belangen geschaad.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2025, 2077

MK ABRS, 19-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5627](#)

minister van Buitenlandse Zaken.

Wet open overheid (Woo) 1.1, 2.4 lid 1, 5.1 lid 2 onder a, lid 3, 5.3

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WOO. VERZOEK. ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. Het zorgvuldigheidsbeginsel, in de Woo geconcretiseerd in onder meer artikel 2.4, tweede lid, brengt met zich dat een bestuursorgaan bij het verstrekken van openbaar gemaakte documenten duidelijk maakt wat het heeft verstrekt. Verwijzing naar ABRS 23-09-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2276](#) r.o. 9.1. De minister heeft hieraan in dit geval voldaan door bij de besluiten inventarislijsten te voegen.

WOO t.o.v. WOB. De Woo bevat ten opzichte van de Wob een aantal vernieuwingen die voor de toepassing van de zogenoemde relatieve weigeringsgronden relevant zijn. Zo staat in artikel 1.1 van de Woo een recht op toegang tot publieke informatie, in artikel 5.1, derde lid, van de Woo een specifieke motiveringsplicht bij de toepassing van een relatieve weigeringsgrond en in artikel 5.3 van de Woo een aanvullende motiveringsplicht bij de toepassing van een relatieve weigeringsgrond op informatie die ouder is dan vijf jaar. De relatieve weigeringsgronden stonden in de Wob in artikel 10, tweede lid, en staan in de Woo in artikel 5.1, tweede lid. De wetgever heeft geen verandering beoogd in de manier waarop de

bestuursrechter onder de Woo de toepassing door een bestuursorgaan van een relatieve weigeringsgrond toetst.

[...] 4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel, in de Woo geconcretiseerd in onder meer artikel 2.4, tweede lid, brengt met zich dat een bestuursorgaan bij het verstrekken van openbaar gemaakte documenten duidelijk maakt wat het heeft verstrekt (vergelijk de door de stichting aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 23 september 2020, r.o. 9.1). Naar het oordeel van de Afdeling is de rechtbank er terecht vanuit gegaan dat de minister hieraan in dit geval heeft voldaan door bij de besluiten inventarislijsten te voegen. Voor zover ervan moet worden uitgegaan dat in de inventarislijsten over sommige documenten onjuiste of onduidelijke gegevens zijn opgenomen, leidt dit niet tot een ander oordeel. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de minister zich in het besluit van 14 oktober 2022 rekenschap heeft gegeven van de onduidelijke beschrijving van een aantal niet openbaar gemaakte documenten in de inventarislijst bij het besluit van 6 december 2021 en die beschrijving vervolgens heeft verduidelijkt. Voorts neemt de Afdeling in aanmerking dat de vermelding in de inventarislijst bij het besluit van 10 maart 2023 van onjuiste data van een aantal gedeeltelijk openbaar gemaakte documenten niet tot gevolg heeft gehad dat onduidelijk is welke documenten de minister heeft verstrekt. In zoverre is de controlefunctie van de Woo dus niet belemmerd. Verder heeft de vermelding van onjuiste data in de inventarislijst naar het oordeel van de Afdeling de controle op de naleving door de minister van de motiveringsplicht van artikel 5.3 van de Woo niet bemoeilijkt. Het is immers zowel op basis van de in de inventarislijst vermelde data als op basis van de door de stichting als waarschijnlijk juist voorgestelde oudere data duidelijk dat deze motiveringsplicht van toepassing is.

[...] 4.3. Het voorgaande laat overigens onverlet dat een bestuursorgaan er in het algemeen goed aan doet om in een inventarislijst correcte informatie op te nemen en, in het geval precieze of eenduidige gegevens over een document ontbreken of niet gemakkelijk te achterhalen zijn, dat op de inventarislijst tot uitdrukking te brengen. Dit is te meer van belang omdat een inventarislijst, door internet-publicatie ervan samen met de besluiten en de openbaar gemaakte documenten, gemakkelijk een breder publiek kan bereiken dan alleen de verzoeker.

[...] 6.2. De Woo bevat ten opzichte van de Wob een aantal vernieuwingen die voor de toepassing van de zogenoemde relatieve weigeringsgronden relevant zijn. Zo staat in artikel 1.1 van de Woo een recht op toegang tot publieke informatie, in artikel 5.1, derde lid, van de Woo een specifieke motiveringsplicht bij de toepassing van een relatieve weigeringsgrond en in artikel 5.3 van de Woo een aanvullende motiveringsplicht bij de toepassing van een relatieve weigeringsgrond op informatie die ouder is dan vijf jaar. De relatieve weigeringsgronden stonden in de Wob in artikel 10, tweede lid, en staan in de Woo in artikel 5.1, tweede lid.

De wetgever heeft geen verandering beoogd in de manier waarop de bestuursrechter onder de Woo de toepassing door een bestuursorgaan van een relatieve weigeringsgrond toetst. De wetgever heeft de formulering van artikel 5.1, tweede lid, van de Woo juist dicht bij die van artikel 10, tweede lid, van de Wob gehouden, zodat onder de Woo gemakkelijk kan worden aangesloten bij de Wob-rechtspraak over de relatieve weigeringsgronden (Kamerstukken II 2015/16, 33 328, nr. 22). Zoals onder de Wob, toetst de bestuursrechter onder de Woo zonder terughoudendheid of het door het bestuursorgaan ingeroepen andere belang dan het algemeen belang bij openbaarmaking zich voordoet. Zoals ook het geval was onder de Wob, heeft het bestuursorgaan onder de Woo bij de te maken afweging tussen het algemeen belang bij openbaarmaking en het door de weigeringsgrond beschermde belang beoordelingsruimte, zodat de toetsing door de bestuursrechter van die afweging terughoudend is. Dit betekent dat de bestuursrechter toetst of het bestuursorgaan zich redelijkerwijs

op het standpunt heeft kunnen stellen dat het algemeen belang van openbaarmaking niet opweegt tegen het door de weigeringsgrond beschermde belang. Het uitgangspunt van de Woo dat er een recht op toegang tot informatie bestaat, dient in deze afweging zwaar te wegen.

6.3. Volgens onder de Wob gevormde vaste rechtspraak van de Afdeling (uitspraak van 21 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:848](#), r.o. 5.2) wordt met de relatieve weigeringsgrond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob beoogd te voorkomen dat de wettelijke plicht tot het verstrekken van informatie tot gevolg zou hebben dat de Nederlandse internationale betrekkingen schade zouden lijden. Zie daarvoor de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 1986/87, 19 859, nr. 3, blz. 34). Voor toepassing van deze bepaling is voldoende dat als gevolg van het verschaffen van informatie valt te voorzien dat het internationale contact op bepaalde punten stroever zal gaan lopen. Daarvoor zijn concrete aanwijzingen nodig. Deze concreetheid kan eruit bestaan dat aan Nederland uitdrukkelijk te verstaan is gegeven dat op de vertrouwelijkheid van de desbetreffende documenten wordt gerekend. Ook uit de aard en inhoud van de gevraagde informatie zelf kan volgen dat die voor een andere staat of internationale organisatie vertrouwelijk is.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Woo blijkt dat de wetgever met de relatieve weigeringsgrond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Woo geen verandering ten opzichte van de relatieve weigeringsgrond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob heeft willen aanbrengen (zie bijvoorbeeld de geconsolideerde artikelsgewijze toelichting als bijlage bij Kamerstukken II 2019/20, 35 112, nr. 9 herdruk).

[...] 7.2. De documenten ter voorbereiding van een ministerraad die de minister in hun geheel heeft geweigerd openbaar te maken, zijn in het besluit van 14 oktober 2022 aangeduid als documenten 20, 21, 23, 24, 25 en 31. De Afdeling heeft kennis genomen van de door de minister vertrouwelijk overgelegde documenten. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat door openbaarmaking van deze documenten het goed functioneren van de ministerraad, die vertrouwelijkheid vereist van wat is besproken (zie de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 16 januari 2019, r.o. 11), in het gedrang komt. De documenten geven immers inzicht in wat tijdens een ministerraad is besproken. De minister heeft zich naar het oordeel van de Afdeling verder redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat het algemeen belang van openbaarmaking in dit geval niet opweegt tegen het belang van het goed functioneren van de Staat, meer in het bijzonder de ministerraad. De minister heeft daarom terecht geweigerd om de documenten openbaar te maken. Hieraan doet niet af dat de minister andere documenten ter voorbereiding van ministerieel overleg, zoals annotaties van de MCEU, wel openbaar heeft gemaakt. Er zijn geen aanwijzingen dat die andere documenten ook ter voorbereiding van een ministerraad waren. Het oordeel van de rechtbank is met het voorgaande in lijn. [...]

JnB 2025, 2078

Rechtbank Midden-Nederland, 28-10-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:5603](#)

minister van Justitie en Veiligheid, de minister.

Wet open overheid (Woo) 8.8

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg) 51c

WOO. WJSG. Afwijzing verzoek eiseres om CJIB-dossier van A. I.c. wordt geoordeeld dat de Wjsg is opgenomen als bijzondere regeling in de bijlage bij artikel 8.8 van de Woo. Dit betekent dat de Woo niet van toepassing is als de titels 2 tot en met 3b van de Wjsg gelden. Om dat soort gegevens gaat het hier. Eiseres wil immers inzage in het CJIB-dossier. Om die reden heeft de minister het verzoek terecht als verzoek op grond van de Wjsg beschouwd. De minister heeft onvoldoende gemotiveerd dat eiseres als ‘persoon’ op grond van artikel 51 van de Wjsg geen aanspraak kan maken op verstrekking van de gegevens, omdat zij dit als slachtoffer hoe dan ook niet zou kunnen vragen op grond van dit artikel. Gegrond beroep.

JnB 2025, 2079

Rechtbank Noord-Nederland, 02-09-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:4697](#)

korpschef van Politie, Eenheid Landelijke Expertise en Operaties.

Wet open overheid (Woo) 5.5 lid 1

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 15

Wet politiegegevens (Wpg) 25 lid 1

WOO. VERZOEK. Afwijzing aanvraag op grond van de Woo. I.c. wordt geoordeeld dat gelet op de wetsgeschiedenis eisers beroepsgrond dat de korpschef zich ten onrechte op het standpunt stelt dat het verzoek van eiser niet op grond van de Woo kan worden beoordeeld, niet slaagt. De Wpg regelt in de artikelen 3, derde lid, 7 en 25 immers zowel de openbaarmaking als de individuele verstrekking en is daarmee uitputtend. De AVG regelt naast de inzage in persoonsgegevens ook de individuele verstrekking van afschriften. De vangnetbepaling van artikel 5.5 van de Woo vindt, gelet op de gegevens waar eiser om heeft verzocht en waarvoor andere regelingen gelden met een uitputtend openbaarheidsregime en/of een uitputtend bedoeld verstrekkingregime, geen toepassing. De beroepsgrond slaagt niet en de verwijzing naar artikel 4.1 van de Woo faalt eveneens.

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare weg

JnB 2025, 2080

MK ABRS, 19-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5605](#)

college van burgemeester en wethouders van De Ronde Venen, appellant.

Wegenwet 1, 4, 7, 8, 9, 11

WEGENWET. HANDHAVING. OPENBARE WEG. Lasten onder dwangsom om blokkade pad op te heffen en pad te herstellen. Voor de bevoegdheid van het college om handhavend op te treden, is bepalend is of het pad een openbare weg is in de zin van artikel 4 van de Wegenwet. Verwijzing naar ABRS 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:807](#), onder 10. Degene die zich op de openbaarheid van een weg beroept, dient die openbaarheid aannemelijk te maken. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4 van de Wegenwet volgt dat een eigenaar van een weg twee mogelijkheden heeft om die weg een privaat karakter te laten behouden. Ten eerste door de weg op enig moment in de dertig jaar vanaf 1986 tot en met 2016 af te sluiten of een verbod in te stellen om over de weg te gaan en ten tweede door gedurende ten minste een jaar kenbaar te maken dat de weg slechts ter bede voor een ieder toegankelijk is (Handelingen I 1929/30, blz. 678). Verwijzing naar ABRS 27-11-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2109](#), onder 5.2 en 5.3. I.c. heeft het college niet aannemelijk gemaakt dat de weg een openbare weg is in de zin van artikel 4 van de Wegenwet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2025, 2081

MK CRvB, 13-11-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1665](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Awb 8:88

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 1.1, 3.7, 3.24, 3.25, 3.27, 3.29, 5.3

STUDIEFINANCIERING. AANVRAAG SCHADEVERGOEDING STUDENTENREISPRODUCT.

Omdat de minister pas achteraf een reisrecht aan appellante heeft toegekend kon appellante op dat moment daarvan geen gebruik meer maken. Appellante heeft recht op vergoeding van de schade.

4.1.2. Wat partijen verdeeld houdt, is of appellante recht heeft op een vergoeding omdat zij geen gebruik heeft kunnen maken van het reisrecht in de periode 1 maart tot en met 12 maart 2021 en de periode 10 juni tot en met 31 december 2021, en zo ja, wat de grondslag voor die vergoeding zou moeten zijn. [...]

4.5.2. In het voorliggende geval heeft de minister de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke besluit tot afwijzing van de aanvraag van appellante erkend. De onrechtmatigheid kan ook aan de minister worden toegerekend. Verder bestaat er een verband tussen het besluit en de gestelde schade. Dat betekent dat de schade die door het onrechtmatige besluit is veroorzaakt in beginsel door de minister moet worden vergoed. Daarbij is het uitgangspunt dat degene die verzoekt om vergoeding van schade zoveel mogelijk in de positie komt te verkeren waarin hij of zij zou hebben gezeten als het onrechtmatige besluit niet zou zijn genomen.

De berekening van de vergoeding

4.6.1. De geleden schade bestaat in gevallen als deze normaal gesproken uit de kosten die voor reizen zijn gemaakt en die, zou het reisrecht hebben bestaan in de periode waarover achteraf alsnog studiefinanciering is toegekend, gratis of met korting zouden kunnen zijn gemaakt. De minister heeft verklaard bereid te zijn ook misgelopen voordeel te vergoeden. Dit misgelopen voordeel is dan het niet gratis of met korting hebben kunnen reizen in de gevallen waarin een student – als die het reisrecht tijdig zou hebben gehad – zou hebben gereisd. De student dient dit wel aannemelijk te maken.

4.6.2. De schade die bestaat in de kosten van gemaakte reizen is in beginsel concreet te berekenen. Voor het gemiste voordeel is dat moeilijker en kan een abstracte berekening meer voor de hand liggen. De Raad ziet hierin, mede uit praktische overwegingen en gelet op de aard van het misgelopen reisrecht en de wettelijke systematiek, aanleiding voor toekenning van een redelijke forfaitaire vergoeding aan studenten die als gevolg van de onrechtmatige besluitvorming geen gebruik hebben kunnen maken van het reisrecht. Allereerst wordt opgemerkt dat een dergelijke vergoeding past binnen de Wsf 2000 waarin immers in enkele andere gevallen door de wetgever ook is gekozen voor een specifieke schaderegeling in de vorm van een forfaitaire vergoeding. Verder geldt dat een toekenning van studiefinanciering met terugwerkende kracht meetelt voor de berekening van de maximale periode waarover de student recht heeft op een reisvoorziening[...] ook als de student in die periode feitelijk geen gebruik heeft kunnen maken van een reisrecht.[...] Door de toekenning met terugwerkende kracht raakt de student dus een deel van zijn materiële recht kwijt. Met toekenning van een forfaitaire vergoeding wordt verder voorkomen dat een student bij de onderbouwing van zijn schade in bewijsproblemen komt en kunnen discussies over welke gemaakte en niet gemaakte reizen wel en niet voor (gedeeltelijke) vergoeding in aanmerking komen, worden voorkomen. Bijkomend voordeel van forfaitaire vergoeding is dat de minister niet telkens een (soms ingewikkelde) berekening hoeft te maken van de geleden schade en dat (zelfs geringe) fouten in die berekening tot procedures en daarmee gepaard gaande (proces)kosten leiden. De keuze voor een forfaitaire vergoeding voor de combinatie van de verschillende schades brengt mee dat waarschijnlijk slechts bij hoge uitzondering aanleiding zal bestaan een hogere vergoeding toe te kennen, bijvoorbeeld als aantoonbaar aanmerkelijk meer schade is geleden dan wordt gedekt door de forfaitaire vergoeding.

4.6.3. Voor de hoogte van de forfaitaire vergoeding ziet de Raad aanleiding aan te sluiten bij een al in de wet geregelde vergoeding. Gelet op wat is overwogen onder 4.2.2 wordt, anders dan appellante heeft betoogd, niet aangesloten bij artikel 3.29 van de Wsf 2000. De Raad begroot de vergoeding op het bedrag van de OV-vergoeding, bedoeld in artikel 3.24, tweede lid, van de Wsf 2000. Daarin is bepaald dat studenten die een opleiding buiten Nederland volgen en om die reden van het reisrecht niet of nauwelijks gebruik kunnen maken een vast bedrag als reisvoorziening krijgen. Dat bedrag is geregeld in artikel 4.8, eerste lid, onderscheidenlijk artikel 5.3, eerste lid, van de Wsf 2000, te berekenen per halve maand of deel daarvan. Gelet op de vele mogelijkheden om met abonnementen en/of kortingskaarten te reizen zal dit bedrag in vrijwel alle gevallen voldoende zijn om schade te dekken.

4.6.4. Voor toekenning van een vergoeding bestaat geen aanleiding gedurende de periode(s) waarin de student is blijven beschikken over een reisproduct, als bedoeld in artikel 3.25 van de Wsf 2000. De schade in dit geval

4.7. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante niet over het reisproduct heeft kunnen beschikken in de periode 1 maart tot en met 12 maart 2021 en de periode 10 juni tot en met 31 december 2021. Ten tijde van belang bedroeg de onder 4.6.3 genoemde vergoeding € 99,58 per

maand.[...] Het bedrag van de schade wordt vastgesteld op € 746,85 (een halve maand voor maart 2021, een volledige maand voor periode juni-december 2021: 7,5 x € 99,58). Van een situatie die maakt dat aan appellante een hoger bedrag zou moeten worden toegekend dan het onder 4.6.3 bedoelde forfaitaire bedrag is niet gebleken. [...]

4.8. Uit wat is overwogen onder 4.1.1 tot en met 4.7 volgt dat de minister terecht het verzoek om schadevergoeding op grond van artikel 3.29 van de Wsf 2000 heeft afgewezen. Voor de procedure tegen dat besluit worden geen (proces)kosten toegekend. Voorts volgt uit het voorgaande dat het verzoek om vergoeding van schade op grond van artikel 8:88 van de Awb door de rechtbank ten onrechte niet is ingewilligd. Het hoger beroep slaagt op dat punt. De aangevallen uitspraak zal in zoverre worden vernietigd.

[...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2025, 2082

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, [ECLI:NL:RBNHO:2025:12958](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, Dienst Justis, Justitiële uitvoeringsdienst Toetsing, Integriteit en Screening.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:81

Wet Justitiële en strafvorderlijke gegevens

VOG. VOVO. SPOEDEISEND BELANG. FINANCIËLE NOODSITUATIE. Afwijzing aanvraag

Verklaring Omtrent het Gedrag (VOG) voor een chauffeurskaart. Als er geen onomkeerbare situatie dreigt zoals faillissement en er geen sprake is van acute financiële nood, neemt de voorzieningenrechter aan dat de financiële situatie geen spoedeisend belang oplevert. De stelling van de gemachtigde van verzoeker, dat voor het aannemen van een acute financiële noodsituatie geen onderbouwing met stukken waaruit de financiële situatie van verzoeker blijkt nodig is omdat verzoeker zelfstandig ondernemer is en thans zijn taxionderneming niet kan uitoefenen, is niet conform vaste rechtspraak. Verwijzing naar CRvB 12-10-2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BY0116](#). Het staat niet ter discussie dat verzoeker een financieel belang heeft bij het verkrijgen van de VOG en daarmee zijn chauffeurskaart. Echter, daarmee is nog niet onderbouwd dat verzoeker thans in een situatie van actuele financiële nood verkeert. De staatssecretaris heeft er terecht op gewezen dat het niet hebben van een chauffeurskaart niet automatisch tot de conclusie leidt dat verzoeker niet op andere wijze inkomsten kan genereren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 2083

MK ABRS, 14-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5526](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Het iMMO heeft zijn conclusie dat de psychische problematiek van betrokkene beperkingen gaf die zeker hebben geïnterfereerd met zijn vermogen om compleet, coherent en consistent te verklaren, niet gebaseerd op een op betrokkene toegespitste beoordeling van zijn vermogen om te verklaren. Weliswaar heeft het iMMO een beschrijving gegeven van de medische klachten van betrokkene, maar het rapport maakt niet inzichtelijk waarop het iMMO zijn conclusie baseert dat deze klachten in zijn geval ook met zekerheid hebben geleid tot een interferentie met zijn vermogen om compleet, coherent en consistent over zijn asielrelaas te verklaren.

3.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 2 april 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1472](#) onder 9 en 10, volgt dat voor het antwoord op de vraag of de minister, ondanks dat het iMMO in zijn rapport heeft opgenomen dat de geconstateerde psychische en/of lichamelijke problematiek van een vreemdeling beperkingen gaf die zeker hebben geïnterfereerd met het vermogen om compleet, coherent en consistent te verklaren, mag uitgaan van wat een vreemdeling tijdens de asielgehoren heeft verklaard, van belang is of het iMMO zijn conclusie heeft gebaseerd op een op een individuele vreemdeling toegespitste beoordeling van zijn vermogen om te verklaren.

3.2. In paragraaf 8.1 van het iMMO-rapport dat betrokkene heeft overgelegd, staat onder andere dat hij meerdere psychische problemen heeft zoals PTSS-klachten, angstklachten, cognitieve problemen en depressieve klachten. Een deel van deze klachten is volgens het iMMO te relateren aan het asielrelaas van betrokkene. Verder staat in paragraaf 8.2 van het iMMO-rapport over het vermogen van betrokkene om te verklaren tijdens de asielgehoren, dat tijdens het onderzoek een verminderde begaafdheid is geconstateerd en dat dossieronderzoek aanwijzingen geeft voor psychische problemen, waaronder een depressieve stemming en emotionaliteit. Het voorgaande geeft volgens het iMMO aanwijzingen dat de vastgestelde medische problematiek beperkingen heeft gegeven die ten tijde van de gehoren ‘zeker’ hebben geïnterfereerd met het vermogen om compleet coherent en consistent te verklaren. Na een opsomming van bij betrokkene, aan de hand van psychologisch en dossieronderzoek, geconstateerde klachten ten tijde van de asielprocedure, komt het iMMO tot de conclusie dat ‘de geconstateerde psychische problematiek tezamen met de verminderde intellectuele vermogens beperkingen geeft die ten tijde van de asielgehoren zeker hebben geïnterfereerd met het vermogen om compleet, coherent en consistent te verklaren’.

3.3. Op grond van het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat het iMMO zijn conclusie dat de psychische problematiek van betrokkene beperkingen gaf die zeker hebben geïnterfereerd met zijn vermogen om compleet, coherent en consistent te verklaren, niet heeft gebaseerd op een op betrokkene toegespitste beoordeling van zijn vermogen om te verklaren. Weliswaar heeft het iMMO een beschrijving gegeven van de medische klachten van betrokkene, maar het rapport maakt niet inzichtelijk waarop het iMMO zijn conclusie baseert dat deze klachten in zijn geval ook met zekerheid hebben geleid tot een interferentie met zijn vermogen om compleet, coherent en consistent over zijn asielrelaas te verklaren. Voor zover het iMMO een verminderde begaafdheid bij betrokkene heeft

geconstateerd, heeft de minister van het iMMO mogen verwachten dat het iMMO zou hebben toegelicht of en hoe deze verminderde begaafdheid heeft doorgewerkt in het vermogen van betrokkene om te verklaren. Verder is ook de constatering dat betrokkene PTSS-klachten heeft, onvoldoende, omdat de invloed van PTSS op het geheugen en daarmee op de mogelijkheid om compleet, coherent en consistent te verklaren per persoon verschilt; de Afdeling wijst ter vergelijking op haar eerdergenoemde uitspraak van 2 april 2025, onder 11.1. Ook voor de overige psychische klachten heeft het iMMO niet gespecificeerd waarop het heeft gebaseerd dat deze zeker hebben geïnterfereerd met het vermogen van betrokkene om te verklaren.

Gelet hierop had het iMMO-rapport inzichtelijk moeten maken hoe het iMMO tot die conclusie is gekomen en hoe en in welke mate de medische problematiek van betrokkene de werking van zijn geheugen heeft beïnvloed. De Afdeling is daarom van oordeel dat het iMMO-rapport op dit onderdeel niet inzichtelijk is.

JnB 2025, 2084

MK ABRS, 17-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5543](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2013/32/EU 2 b, 6, 31

Verordening 604/2013 20 lid 2

Awb 4:4, 4:5, 4:13, 4:15, 6:12

Vw 2000 37, 42

Vb 2000 3.108

ASIEL. Voor de behandeling van asielaanvragen geldt dat de beslistermijn begint te lopen met de loopbrief, maar de minister kan die termijn opschorten tot de ondertekening van het formulier model M35-H. Dit is anders dan in het geval van de claimtermijnen in de context van de Dublinverordening. Deze vangen altijd aan met de loopbrief en lopen daarna door. Op het moment dat de loopbrief is afgegeven, staat vast dat sprake is van een asielaanvraag en vangt de termijn aan voor de minister om een claimverzoek in te dienen bij een andere lidstaat als zij vindt dat die lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Hoe is de aanvang van de beslistermijn geregeld in het Unierecht?

3.1. In de Procedurerichtlijn staan de Unierechtelijke regels over de asielprocedure. De Procedurerichtlijn gebruikt het begrip "verzoek" bedoeld in artikel 2, onder b, van die richtlijn, in plaats van het begrip "aanvraag" bedoeld in artikel 42, eerste lid, van de Vw 2000. Voor de leesbaarheid gebruikt de Afdeling in deze uitspraak het begrip "aanvraag", ook als het gaat over de Procedurerichtlijn.

3.1.1. Artikel 6 en artikel 31 van die richtlijn gaan over de toegang tot de asielprocedure en de beslistermijnen. Artikel 6 van de Procedurerichtlijn maakt een onderscheid tussen het doen van een aanvraag bedoeld in het eerste lid, en de verplichting om een vreemdeling de mogelijkheid te bieden die aanvraag zo snel als mogelijk in te dienen bedoeld in het tweede lid. De Afdeling heeft eerder overwogen dat al sprake is van het doen van een asielaanvraag in de zin van de Procedurerichtlijn op het moment dat een vreemdeling ten overstaan van de autoriteiten in persoon zijn asielwens kenbaar heeft gemaakt. De zogenoemde loopbrief is daar doorgaans een bewijs van. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 januari 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:159](#), onder 3.2.

3.1.2. De Afdeling leidt uit de Procedurerichtlijn dus af dat er een onderscheid is tussen het doen van een aanvraag en het formeel indienen van een aanvraag. Dit onderscheid blijkt ook uit de bewoordingen van andere taalversies zoals de Engelse (makes en to lodge), de Franse (présenté en

l'introduire), en de Duitse versie (stellt en förmlich zu stellen). Over de duur van de beslistermijn bepaalt artikel 31, derde lid en eerste volzin, van de Procedurerichtlijn dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de behandelingsprocedure binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag wordt afgerond. De bepaling haakt daarmee aan bij de formele indiening, en niet bij het moment dat een vreemdeling een aanvraag heeft gedaan door zijn asielwens kenbaar te maken ten overstaan van de autoriteiten. Ook in de andere taalversies van die bepaling wordt aangehaakt bij de formele indiening. Zoals de Engelse (within six months of the lodging of the application), de Franse (à terme dans les six mois à compter de l'introduction de la demande) en de Duitse versie (sechs Monaten nach förmlicher Antragstellung zum Abschluss gebracht wird).

Hoe is de aanvang geregeld in het nationale recht en hoe verhoudt zich dat tot het Unierecht?

3.2. In artikel 4:13 van de Awb staat onder meer dat een beschikking dient te worden gegeven binnen de bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn. In dat kader staat in artikel 42, eerste lid, van de Vw 2000 dat de minister binnen zes maanden na de ontvangst van een asielaanvraag een besluit moet nemen. De vraag is nu wanneer een asielaanvraag dan is ontvangen.

3.2.1. Zoals hiervoor overwogen, heeft een vreemdeling al een asielaanvraag gedaan in de zin van artikel 6 van de Procedurerichtlijn op het moment dat hij ten overstaan van de autoriteiten in persoon zijn asielwens kenbaar heeft gemaakt. In artikel 42, eerste lid, van de Vw 2000 staat dat de beslistermijn aanvangt wanneer de aanvraag is ontvangen. Omdat deze bepaling deel uitmaakt van de implementatie van de Procedurerichtlijn moet het begrip 'aanvraag' richtlijnconform worden uitgelegd. Als een vreemdeling zijn asielwens kenbaar heeft gemaakt ten overstaan van de autoriteiten, is de asielaanvraag daarmee ontvangen.

3.2.2. De beslistermijn van zes maanden vangt dus aan op het moment dat een vreemdeling ten overstaan van de autoriteiten in persoon zijn asielwens kenbaar heeft gemaakt. Dit betekent nog niet dat de beslistermijn van zes maanden altijd meteen vanaf dat moment doorloopt. Ingevolge artikel 4:15, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb, wordt de termijn voor het geven van een beschikking namelijk opgeschort met ingang van de dag na die waarop het bestuursorgaan de aanvrager krachtens artikel 4:5 van de Awb uitnodigt de aanvraag aan te vullen, tot de dag waarop de aanvraag is aangevuld. Dit kan een bestuursorgaan onder meer doen als een aanvraag niet aan de wettelijke vereisten voldoet. Dit staat in artikel 4:5, eerste lid en onder a, van de Awb. Als een vreemdeling zijn asielwens heeft geuit, dan voldoet de asielaanvraag nog niet aan alle wettelijke vereisten en is die aanvraag dus nog onvolledig. Om aan die vereisten te voldoen, moet een vreemdeling namelijk het formulier model M35-H ondertekenen op de door de minister aangewezen locatie. Dit volgt uit artikel 4:4, eerste lid, van de Awb en artikel 37 van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 3.108 van het Vb 2000 en paragraaf C1/2.1 van de Vc 2000. Het formulier model M35-H is vastgesteld in de bijlagen van de Vc 2000 (A).

3.2.3. De minister stelt een vreemdeling in de gelegenheid om de aanvraag compleet te maken door hem uit te nodigen het formulier model M35-H te ondertekenen. Dit gebeurt nadat een vreemdeling ten overstaan van de autoriteiten in persoon zijn asielwens kenbaar heeft gemaakt. De minister heeft in haar schriftelijke inlichtingen aan de Afdeling te kennen gegeven dat het COa een vreemdeling al op de dag van aanmelding in Ter Apel naar een locatie doorgeleidt om het formulier model M35-H te ondertekenen. Als de aanmelding bijvoorbeeld in de nacht plaatsvindt, zal een vreemdeling veelal de volgende dag in de gelegenheid worden gesteld om het formulier model M-35H te ondertekenen. De minister heeft aan de Afdeling te kennen gegeven dat deze periode langer kan duren bij achterstanden in de verwerking van de aanvragen zoals in het geval van betrokkene.

3.2.4. Dit betekent dat de beslistermijn in die situatie wordt opgeschort als aan een vreemdeling na het uiten van de asielwens, bijvoorbeeld bij het uitreiken van de loopbrief, een hersteltermijn of standaard hersteltermijn wordt gegeven om de aanvraag volledig te maken door middel van de invulling en ondertekening van het formulier model M35-H. In de praktijk zal hiermee de beslistermijn in de meeste gevallen weer gaan lopen met de ondertekening van het formulier. De mededeling van deze hersteltermijn kan mondeling of schriftelijk worden gedaan en bijvoorbeeld blijken uit een mededeling op de loopbrief of de afsprakenkaart. Uit de schriftelijke inlichtingen van de minister volgt niet duidelijk hoe dit in de huidige praktijk vorm krijgt en of hier een uniforme werkwijze wordt toegepast.

3.2.5. Voor de behandeling van asielaanvragen geldt dus dat de beslistermijn begint te lopen met de loopbrief, maar de minister kan die termijn opschorten tot de ondertekening van het formulier model M35-H. In de praktijk vinden uitreiking van de loopbrief en ondertekening van het formulier, zoals de minister heeft toegelicht, vaak op dezelfde dag plaats en is van opschorting geen sprake. Daarmee gaat de beslistermijn voor de behandeling van asielaanvragen in de praktijk meestal pas lopen met de ondertekening van het formulier model M35-H. Dit is anders dan in het geval van de claimtermijnen in de context van de Dublinverordening. Zie de uitspraak van de Afdeling van 21 september 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3569](#). Deze vangen altijd aan met de loopbrief en lopen daarna door. Op het moment dat de loopbrief is afgegeven, staat vast dat sprake is van een asielaanvraag en vangt de termijn aan voor de minister om een claimverzoek in te dienen bij een andere lidstaat als zij vindt dat die lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. Dat gaat dus om een andere termijn dan de algemene beslistermijn in asielprocedures in het kader van de Procedurerichtlijn. Het indienen van een aanvraag in de context van de Dublinverordening verschilt in dat kader dan ook van het indienen van een aanvraag in de context van de Procedurerichtlijn. Vergelijk het arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017, Mengesteab, [ECLI:EU:C:2017:587](#), punten 101 en 102.

Conclusie aanvang beslistermijn

3.3. De Afdeling concludeert dat, anders dan de minister betoogt, de beslistermijn aanvangt op het moment dat een vreemdeling ten overstaan van de autoriteiten in persoon zijn asielwens kenbaar heeft gemaakt. De loopbrief is daar een bewijs van. De beslistermijn begint dan te lopen. Dit betekent nog niet dat de beslistermijn van zes maanden altijd meteen vanaf dat moment doorloopt. Over het algemeen geeft de minister de loopbrief op dezelfde dag af als de dag waarop een vreemdeling het formulier model M35-H kan ondertekenen. Er doen zich echter situaties voor waarin dit niet mogelijk is. Bijvoorbeeld bij een achterstand in de verwerking van aanvragen. De minister kan de beslistermijn dan opschorten door op het moment dat een vreemdeling zijn asielwens kenbaar maakt een termijn te stellen waarbinnen een vreemdeling dat formulier kan ondertekenen.

3.3.1. De wijze waarop het nationale recht is ingericht, is in overeenstemming met het Unierecht. De aanvraag is ontvangen als een vreemdeling zijn asielwens kenbaar maakt ten overstaan van de autoriteiten. Dan begint de beslistermijn volgens het nationale recht te lopen. De beslistermijn vangt daarmee in eerste instantie eerder aan dan is voorgeschreven in de Procedurerichtlijn zoals overwogen onder 3.1.2. De Procedurerichtlijn biedt ruimte om de beslistermijn eerder te laten aanvangen, zolang de lidstaten maar binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag de behandelprocedure afronden door een beslissing te nemen.

3.3.2. Ten overvloede merkt de Afdeling op dat artikel 6, tweede lid, van de Procedurerichtlijn voorschrijft dat de lidstaten verplicht zijn om een vreemdeling zo spoedig mogelijk de aanvraag te laten indienen. Gelet hierop moet de termijn bedoeld onder 3.2.4 zo kort mogelijk zijn. De Afdeling

merkt in dit verband ook op dat artikel 28, eerste lid, van Verordening (EU) 2024/1348, ofwel de Procedureverordening, op 12 juni 2026 van toepassing wordt. Daaruit volgt onder meer dat een vreemdeling zijn aanvraag zo spoedig mogelijk, en uiterlijk eenentwintig dagen na de registratie van die aanvraag, indient bij de bevoegde autoriteiten.

JnB 2025, 2085

MK ABRS, 19-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5547](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 61 lid 2, 63 lid 3

ASIEL. De Afdeling komt in deze uitspraak tot de conclusie dat de minister hangende beroep een vreemdeling niet mag presenteren in persoon bij de autoriteiten van zijn vermoedelijke land van herkomst.

6. Uit het arrest Gnandi [[ECLI:EU:C:2018:465](#)] volgt niet dat de minister hangende beroep in het geheel geen voorbereidende handelingen mag verrichten die zijn gericht op de terugkeer van een vreemdeling. De minister heeft er terecht op gewezen dat het, met het oog op een doeltreffend terugkeerbeleid, van belang is dat er, nog voordat de rechter heeft beslist op het door een vreemdeling ingestelde beroep, al kan worden begonnen met de voorbereiding van het vertrek uit Nederland. De minister moet daarbij wel waarborgen dat deze handelingen niet in strijd zijn met het beginsel van non-refoulement. Ook moet het rechtsmiddel tegen de afwijzing van de asielaanvraag ten volle doeltreffend zijn.

6.1. Het is niet toegestaan om een vreemdeling in persoon te presenteren voordat de rechtbank uitspraak heeft gedaan op het door de vreemdeling ingestelde beroep. De gevolgen van presentatie in persoon zijn niet geheel voorzienbaar en kunnen verstrekking zijn voor de vreemdeling. Daarbij komt dat deze gevolgen onomkeerbaar zijn of zich moeilijk laten herstellen, terwijl hangende beroep nog niet vaststaat dat de vreemdeling daadwerkelijk moet vertrekken. De Afdeling betreft in haar oordeel eveneens dat een vreemdeling door direct geconfronteerd te worden met de autoriteiten waarvoor hij stelt te vrezen, onder grote druk kan komen te staan. Hierdoor kan de vreemdeling eerder geneigd zijn om in te gaan op vragen die hij niet hoeft te beantwoorden en die schadelijk voor hem kunnen zijn. Het risico dat bij een presentatie in persoon in strijd zou kunnen worden gehandeld met het beginsel van non-refoulement, en daarmee ook de doeltreffendheid van het rechtsmiddel niet kan worden gegarandeerd, is naar het oordeel van de Afdeling dusdanig groot, dat de presentatie in persoon niet mag plaatsvinden voordat de rechter de afwijzing van de asielaanvraag in beroep heeft getoetst. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

6.2. Gelet op het bovenstaande is een presentatie in persoon hangende beroep in strijd met het arrest Gnandi. Dit betekent ook dat artikel 61, tweede lid, en artikel 63, derde lid, van de Vw 2000 niet kunnen dienen als grondslag voor die presentatie hangende beroep.

De gevolgen voor de uitvoeringspraktijk

6.3. Uit dit oordeel, en het oordeel in de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2025:5548](#), volgt dat de minister hangende beroep bij de autoriteiten van het vermoedelijke land van herkomst wél een lp-aanvraag mag indienen, maar een vreemdeling niet mag presenteren in persoon. Dit heeft voor de uitvoeringspraktijk van de minister als gevolg dat de terugkeerprocedure vertraging kan oplopen. Deze vertraging is niet zodanig dat deze afbreuk doet aan een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid. Uit de toelichting van de minister op de zitting over haar praktijk, volgt namelijk dat een vreemdeling in de meeste gevallen pas wordt gepresenteerd nadat de rechtbank uitspraak heeft gedaan. Daarnaast kan de minister doorgaan met haar praktijk door hangende beroep alvast een lp-

aanvraag in te dienen, met inachtneming van de gestelde waarborgen. Dit betekent dat de minister nog steeds voldoende voortvarend aan de uitzetting kan werken.

JnB 2025, 2086

MK ABRS, 19-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5548](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 61 lid 2

ASIEL. De Afdeling komt in deze uitspraak tot de conclusie dat de minister hangende beroep in het kader van een lp-aanvraag bepaalde persoonsgegevens mag verstrekken aan de autoriteiten van het vermoedelijke land van herkomst van een vreemdeling om deze autoriteiten in staat te stellen om de identiteit en nationaliteit van die vreemdeling vast te stellen, mits zij daarbij de benodigde waarborgen in acht neemt.

6. Uit het arrest Gnandi [[ECLI:EU:C:2018:465](#)] volgt niet dat de minister hangende beroep in het geheel geen voorbereidende handelingen mag verrichten die zijn gericht op de terugkeer van een vreemdeling. De minister heeft er terecht op gewezen dat het, met het oog op een doeltreffend terugkeerbeleid, van belang is dat er, nog voordat de rechter heeft beslist op het door een vreemdeling ingestelde beroep, al kan worden begonnen met de voorbereiding van het vertrek uit Nederland. De minister moet daarbij wel waarborgen dat deze handelingen niet in strijd zijn met het beginsel van non-refoulement. Ook moet het rechtsmiddel tegen de afwijzing van de asielaanvraag ten volle doeltreffend zijn.

6.1. Het is in beginsel toegestaan dat de minister hangende beroep in het kader van een lp-aanvraag de onder 4.1 genoemde persoonsgegevens van een vreemdeling verstrekt aan de autoriteiten van zijn vermoedelijke land van herkomst om hen in staat te stellen om de identiteit en nationaliteit van die vreemdeling vast te stellen. Door deze voorbereidende handeling zijn de onder de punten 62 tot en met 64 in het arrest Gnandi beschreven rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit immers niet ingetreden. Zo is de termijn van vrijwillig vertrek nog niet ingegaan. Verder behoudt een vreemdeling ook zijn status van een persoon die verzoekt om internationale bescherming. Deze voorbereidende handeling doet op zichzelf dus geen afbreuk aan de effectiviteit van het ingestelde beroep of het beginsel van non-refoulement. Voorwaarde daarvoor is wel dat de minister daarbij zorgvuldig te werk gaat en een vreemdeling en zijn gemachtigde hangende beroep zo veel mogelijk betreft in de lp-procedure. In paragraaf A3/4.1 van de Vc 2000 staat ook dat de minister een vreemdeling moet informeren over de informatie die hij moet verstrekken voor het verkrijgen van een geldig document voor grensoverschrijding. De minister stelt een vreemdeling dus altijd eerst in de gelegenheid om de lp-aanvraag samen in te vullen, te ondertekenen en te controleren. Anders dan bij de presentatie, vergelijk de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2025:5547](#), onder 6.1, kunnen een vreemdeling en zijn gemachtigde daarmee van tevoren controleren welke gegevens gedeeld worden met de autoriteiten. Hiermee kan worden gewaarborgd dat de minister geen persoonsgegevens verstrekt die asielgerelateerd zijn of anderszins een schadelijke strekking hebben. Dit betekent dat de minister gedurende de rechtsmiddelentermijn en hangende de beroepsprocedure dus niet meer buiten medeweten van een vreemdeling en zijn gemachtigde een lp-aanvraag mag indienen. Ook niet als een vreemdeling eerder te kennen heeft gegeven dat hij niet wil meewerken aan de voorbereiding van zijn vertrek of omdat hij zonder opgaaf van redenen niet is verschenen op een vertrekgesprek. Om het beginsel van non-refoulement ten volle te kunnen waarborgen, moet een vreemdeling eventuele bezwaren tegen het indienen van een lp-aanvraag immers kenbaar kunnen maken bij de minister. Anders dan de minister betoogt, kunnen de onder 4.1

genoemde persoonsgegevens onder bepaalde omstandigheden namelijk op zichzelf al een asielgerelateerde of anderszins schadelijke strekking hebben. Daarnaast, en ook in het verlengde daarvan, moet een vreemdeling met zijn gemachtigde in de gelegenheid worden gesteld om een rechtsmiddel in te stellen om te voorkomen dat de minister een lp-aanvraag indient bij de autoriteiten van het vermoedelijke land van herkomst. De Afdeling wijst daarbij op de mogelijkheid om hangende beroep krachtens artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht om een voorlopige voorziening te verzoeken. Zo kan worden gewaarborgd dat er geen afbreuk wordt gedaan aan het beginsel van non-refoulement en dat de doeltreffendheid van het rechtsmiddel beroep niet wordt aangetast. De gevolgen voor de uitvoeringspraktijk

6.2. Uit dit oordeel, en het oordeel in de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2025:5547](#), volgt dat de minister hangende beroep bij de autoriteiten van het vermoedelijke land van herkomst wél een lp-aanvraag mag indienen, maar een vreemdeling niet mag presenteren in persoon. Dit heeft voor de uitvoeringspraktijk van de minister als gevolg dat de terugkeerprocedure vertraging kan oplopen. Deze vertraging is niet zodanig dat deze afbreuk doet aan een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid. Uit de toelichting van de minister op de zitting over haar praktijk, volgt namelijk dat een vreemdeling in de meeste gevallen pas wordt gepresenteerd nadat de rechtbank uitspraak heeft gedaan. Daarnaast kan de minister doorgaan met haar praktijk door hangende beroep alvast een lp-aanvraag in te dienen, met inachtneming van de gestelde waarborgen. Dit betekent dat de minister nog steeds voldoende voortvarend aan de uitzetting kan werken.

JnB 2025, 2087

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 17-11-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:21447](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Asielzaak van een transvrouw uit de Verenigde Staten. De rechtbank is van oordeel dat de minister van Asiel en Migratie voldoende heeft uitgelegd dat een transvrouw uit de VS niet in aanmerking komt voor een asielvergunning. De minister heeft namelijk kunnen concluderen dat de situatie voor transpersonen in de VS is verslechterd, maar niet zo ernstig is dat transpersonen in het algemeen of eiseres in bijzonder voor asiel in aanmerking komen. Wel is de rechtbank van oordeel dat de minister in deze zaak een verkeerde afwijzingsgrond heeft gebruikt. De minister is er bij de afwijzing van de asielaanvraag namelijk van uitgegaan dat de VS een veilig land van herkomst is en heeft de asielzaak van eiseres daarom in de ‘veilige land-procedure’ behandeld. De minister heeft gedurende de procedure echter de nationale lijst van veilige landen van herkomst opgeschort. Hierdoor wordt de VS niet langer als een veilig land aangemerkt. De minister heeft in deze asielzaak daarom een verkeerde procedure gevolgd. Hierdoor kan het besluit van de minister geen standhouden. Het is nu aan de minister om een nieuw besluit te nemen op de asielaanvraag en daarbij rekening houden met wat de rechtbank in deze uitspraak heeft geoordeeld.

Bij deze uitspraak heeft de rechtbank een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 2088

HvJEU (Derde kamer), 20-11-2025, [ECLI:EU:C:2025:904](#)

Framholm.

Richtlijn 2001/55/EG 17, 19

Richtlijn 2011/95/EU 18

Richtlijn 2013/32/EU 33 lid 2

RICHTLIJN TIJDELIJKE BESCHERMING. Een lidstaat mag een verzoek om internationale bescherming, voor zover het strekt tot toekenning van de subsidiairebeschermingsstatus, niet afwijzen op de enkele grond dat de verzoeker tijdelijke bescherming geniet.

1) De artikelen 3, 17 en 19 van richtlijn 2001/55/EG [Richtlijn tijdelijke bescherming], moeten aldus worden uitgelegd dat zij een lidstaat niet toestaan een verzoek om internationale bescherming, voor zover het strekt tot toekenning van de subsidiairebeschermingsstatus, af te wijzen op de enkele grond dat de verzoeker tijdelijke bescherming geniet krachtens richtlijn 2001/55.

2) Artikel 18 van richtlijn 2011/95 [Kwalificatierichtlijn] en artikel 33 van richtlijn 2013/32 [Procedurerichtlijn] moeten aldus worden uitgelegd dat zij rechtstreekse werking hebben en dat de nationale rechterlijke instanties de nationale wettelijke regeling derhalve buiten toepassing moeten laten indien zij die wettelijke regeling niet in overeenstemming met de uit die artikelen voortvloeiende vereisten kunnen uitleggen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Terugkeerbesluit

JnB 2025, 2089

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 14-11-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:21521](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000

TERUGKEERBESLUIT. Ten tijde van het vaststellen van het terugkeerbesluit was Turkije uit hoofde van het Verdrag van Chicago en Annex 9 behorende bij dit Verdrag verplicht om de terugkeer van eiser toe te staan en was de luchtvaartmaatschappij die eiser naar Nederland heeft vervoerd verplicht om eiser uit het Schengengebied te vervoeren. Vanaf het moment dat de artikel 6 Vw-maatregel is opgeheven en eiser is toegelaten tot Nederland, is het Verdrag van Chicago niet langer van toepassing en kan Turkije als land van doorreis niet langer als land van terugkeer worden aangemerkt. Omdat Turkije het land van doorreis is geweest, zal er geen situatie ontstaan waarin Turkije wederom als land van terugkeer kan worden aangemerkt. Om die reden zal de rechtbank het terugkeerbesluit vernietigen.

[Naar inhoudsopgave](#)